

ZIRGU ZAGŠANA

Zirgs saimniekam bija eksistences nodrošinājuma avots. Pēc zirga ārējā izskata sprieda par zemnieka turību, noteica viņa cienību starp pārējiem zemniekiem.

Lai zirgus naktī ganībās nenozagtu, uz priekškājām uzlika ar atslēgu slēdzamus ķēdes *pineklus*. Vecus, darbam nederīgus zirgus centās pārdot, izmantojot dažādus krāpšanas paņēmienus. Čigāniem zirgu pirkšana un pārdošana bija kļuvusi par nacionālo izpriecas veidu.

Pirms pirmā pasaules kara zirgu zagšana bija diezgan izplatīta nodarbošanās. Nozagtos zirgus pārdeva kaimiņu ciemos vai Lietuvā. Dažreiz nozaga zirgus kopā ar visu aizjūgu un ratiem.

“Bēdīgs gals” 1910. gadā piemeklēja kādu Lejnieku gala Kairu ciema saimnieku Jāni. Lai gan šis saimnieks Nīcas pagastā tika uzskatīts par godavīru, kas iepriekš bija ieņēmis dažādus atbildīgus amatus, tomēr izrādījās, ka viņš ar dēlu zog zirgus. Zemnieki sāka zagļus izsekot. Reiz aizdomās turamos zemnieki sāka pamatīgi sist, līdz dēls atzinās, ka abi nozagtie zirgi ir šķūnī aiz siena panta – priekšā tiem bija aizkrauts siens. Pēc ģenerālgubernatora pavēles tēvu un dēlu izsūtīja uz Vjatkas guberņu. Saimnieks cietumā nomira.

Pēteris Sprincis “Nīca laikmetu griežos”

Nīca. Slavēna zirgu zagļa bēdīgs gals. Rīgas Avīze, 1910. Nr. 161